

பாவ நிவாரண பலியில் சபையின் பங்கு

நியாயப்பிரமாணத்தை கைக்கொண்டதிலும், பிதாவுக்கு அவரது கீழ்ப்படிதலிலும் அவரது ஜீவனை கொடுப்பதிலுமே கிறிஸ்துவினின் புண்ணியம் அடங்கியிருந்தது. அவர் மரிக்கும் போது அது நீதியின் கைகளில் வைக்கப்பட்டது. “பிதாவே, உம்முடைய கைகளில் என் ஆவியை ஒப்புவிக்கிறேன்.” எல்லாம் பிதாவின் கைகளில் ஒப்புவிக்கப்பட்டது. அது ஒரு மீட்கும் விலைக்கிரமமாக பிதாவின் கைகளில் இருக்கிறது. தேவன், நமது கர்த்தரை மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பும் போது ஒரு மானிட ஜீவியாக எழுப்பாமல், ஒரு ஆவியின் உயர்ந்த நிலைமையில் எழுப்பினார்.

வேத வாக்கியங்கள் சபையைப் பற்றி அறிவிப்பது போல, சபையின் தலைக்கு உண்மையாக இருப்பது போல சபைக்கும் உண்மையாக இருக்கிறது. ஏனெனில் அவரது அடிச்சுவட்டை நாம் பின்பற்றுகிறோம். சபையைப் பற்றி எழுதப் -பட்டிருக்கிறதாவது: “கனவீனமுள்ளதாய் விதைக்கப்படும், மகிமையுள்ளதாய் எழுந்திருக்கும்; பலவீனமுள்ளதாய் விதைக்கப்படும், பலமுள்ளதாய் எழுந்திருக்கும். ஜெனம் சரீரம் விதைக்கப்படும், ஆவிக்குரிய சரீரம் எழுந்திருக்கும்.” (1 கொரிந்தியர் 15:42-45) நமது கர்த்தர் உயிர்ப்பிக்கிற ஆவியாக உயிர்ப்பிக்கப்பட்டார். (1 கொரிந்தியர் 15:45; 1 பேதுரு 3:18) ஒரு மனிதன் ஜீவனை இழந்தார். ஒரு மனிதன் தம்மை அதற்கு மீட்கும் பொருளாக, ஈடுபலியாக கொடுத்தார். (1 கொரிந்தியர் 15:21,22) நமது கர்த்தரின் மானிட சுவாவத்தின் பலி உலகத்தின் சார்பில் ஒரு பலியாக இருந்தது. அதை அவர் உலகத்திற்கு கொடுத்திருக்கிறாரா? இல்லை. அதை வைத்து என்ன செய்கிறார்? அதை பிதாவினிடத்தில் ஒப்புக் கொடுத்திருக்கிறார். அது யாருடைய கணக்கில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது? நமது ஆண்டவரின் கணக்கில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. எங்கே? தெய்வீக நீதியின் கைகளில். என்ன நோக்கத்திற்காக? அது உபயோகப்படுத்தப் -படுவதற்காக, எப்படி உபயோகப்படுத்தப்படும்?

முதலாவது இந்த சவிசேஷ யுகத்தில் கிறிஸ்து மூலம் பிதாவினிடத்தில் வருகிற அனைவருக்கும் சாட்டுதல் செய்வதற்காக ஆகும். இவர்கள் விசுவாசத்தில் பிதாவினிடத்திற்கு திரும்பப் பெற்று, “என் சரீரத்தை நான் ஜீவ பலியாக ஒப்புக்கொடுக்கிறேன்” என்றும் “கர்த்தாவே, இங்கே என்னை ஒப்புக் கொடுக்கிறேன்” என்றும் கூறுகிற அளவுக்கு வந்த பிறகு அதை அவர் சாட்டுதல் பண்ணுகிறார். மாபெரும் பரிசாக, உலகத்தின் எதிர்கால மத்தியஸ்தர், அவரது புண்ணியத்தை அதிகமாக சாட்டுதல் செய்து அவர்களது பலியை தேவனுக்கு பிரியமானதாகக்கிறார். தேவன் ஏற்றுக்கொள்ளுகிற அளவுக்கு அவர்களிடம் ஏதுவுமே இல்லை. “நீதிமான் ஒருவனாகிலும் இல்லை.” (ரோமர் 3:10)

இங்கே மாபெரும் பரிசாக, முன்னரே நீதியின் கைகளில் இருக்கும் அவரது புண்ணியத்தை போதுமான அளவுக்கு நீதியின் பார்வையில் இவர்களை பூரணராக்குவதற்கு பயன்படுத்துகிறார் அல்லது சாட்டுதல் பண்ணுகிறார். பிறகு தெய்வீக நீதி பலியை ஏற்றுக்கொள்ளுகிறது. பலி ஏற்றுக்கொள்ளப்படுதல், பரிசுத்த ஆவி அளிக்கப்படுதல் மூலமாக, ஆவியின் ஜெனிப்பித்தல் மூலமாக வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. ஜெனிப்பிக்கப்பட்ட ஆவியின் சித்தம் உயிர்த்தெழுதலில் ஆவியில் பிறக்கும். இல்லையென்றால் இதற்கிடையில் நிலைமை பாழாகலாம். ஆவியினால் ஜெனிப்பிக்கப்பட்ட ஒருவன் ஆவியை இழந்தால், ஆவிக்குரிய காரியங்களில் மரித்தவனாகிறான். பிறகு அவன் அப்போஸ்தலர் கூறுவது போல உண்மையிலேயே “இரண்டுதரம் செத்து,” போகிறவனாகிறான். (பூதா 12)

சபையானது பாவத்திற்கான பலியில் பங்கு பெறுகிறதா?

இப்பொழுது, இப்படியாக கிறிஸ்துவினால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டவர்கள் விஷயத்தில், பாவத்திற்கான பலிக்கு அவர்கள் என்ன செய்ய வேண்டும்? அவர்கள் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதை நாம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டாம் என்று நாங்கள் பதிலளிக்கிறோம். தேவன் நமக்கு அதை தெரியப்படுத்தவில்லை. ஆனால் தேவன் இதை பழைய ஏற்பாட்டில் ஒரு சித்திரமாக செய்திருக்கிறார். அவர் யூதர்களிடம் பாவ நிவாரண நாள் என்கிற நாளை ஏற்பாடு செய்திருந்தார். அதில் இந்த சவிசேஷ யுகத்தில் என்ன செய்யப்படும் மற்றும் மேசியாவின் ஆளுகையில் என்ன செய்யப்படும் என்பது முன்னுரைக்கப்பட்டது. இது என்ன? இது தேவனுக்கும் மனுஷருக்குமிடையே சமரசத்தை ஏற்படுத்துதல் ஆகும். இந்த முன்னடையாளம் எப்படி இதை காண்பிக்கிறது? பாவ நிவாரண நாள் என்பது பல்வேறு அம்சங்களைக் கொண்டது. அது ஒரு காளையின் பலியில் ஆரம்பிக்கிறது; அந்த காளையை, சபையின் சார்பாக கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவினின் பலியை குறித்தது. காளையின் இரத்தம் விசுவாச குடும்பத்தாருக்காக கிருபாசனத்தில் தெளிக்கப்பட்டது. இரண்டு ஆடுகள் மூலமாக விசுவாச வீட்டார் குறிப்பிடப்பட்டார்கள்.

இந்த ஆடுகள் உங்களையும் என்னையும் தங்கள் சரீரங்களை பரிசுத்தமும் தேவனுக்கு பிரியமுமான ஜீவ பலியாக ஒப்புக்கொடுத்திருக்கிற தேவனுடைய ஜனங்கள் அனைவரையும் குறிப்பிடுகின்றன. (ரோமர் 12:1,2; எபிரேயர் 13:11-13) இந்த ஆடுகளில் ஒன்று மட்டுமே காளையைப் பின் பற்றி காளையின் அனுபவங்களை சரியானபடி அனுபவித்தது. இந்த ஆடு விசுவாசிகளின் வகுப்பாரை குறிக்கிறது. அவர்கள் அனுதினமும் இயேசுவின் அடிச்சுவட்டை பின்பற்றி தற்காலத்தில் அவரது பாடுகளில் பங்கு பெற்று, வரக்கூடிய மகிமையில் அவருடன் பங்கு பெறுவார்கள்.

மற்ற ஆடு, பலி கொடுக்க தானாக முன் வராமல், ஆனால் பாவத்திற்கு திரும்பாமல் விரும்பி பலிகொடுக்க தவறுகிற வகுப்பாரைக் குறிக்கிறது, ஆகையால் இந்த வகுப்பு “போக்காடாக” கருதப்பட்டு வனாந்திர நிலைமைக்கு இன்னல்கள் அடைவதற்காக அனுப்பப்படுகிறது. இந்த வகுப்பாரைக் குறித்து அப்போஸ்தலர் குறிப்பிடுகிறதாவது: “அப்படிப்பட்டவனுடைய ஆவி கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவினின் நாளில் இரட்சிக்கப்படும்படி,” (1 கொரிந்தியர் 5:5) இவர்கள் மணவாட்டி வகுப்பு அல்ல. ஆனால் ஊழியம் செய்யும் ஒரு வகுப்பு.

சங்கீதம் 45 இல் பரலோக மணவாளனின் சித்திரத்தை நாம் பெற்றிருக்கிறோம். அதில் அவர் எப்படி தனது மணவாட்டியை

மகா பெரிய ராஜாவாகிய பரலோக பிதாவிடம் அறிமுகப்படுத்துகிறார் என்பதை நாம் காண்கிறோம். அவரைத் தொடர்ந்து மணவாட்டி “பூரண மகிமையுள்ளவளாய்” பொற்சரிகையும் சித்திர தையலாடையும் தரித்தவளாய் பரலோக ராஜாவினிடத்தில் கொண்டு வரப்படுகிறாள். அவளைத் தொடர்ந்து மூன்றாவதாக “அவளுடைய தோழிகளாகிய கண்ணிகைகள்” கூட்டிக்கொண்டு வரப்படுகிறார்கள். அவர்களும் ராஜாவினிடத்தில் கொண்டு வரப்படுகிறார்கள். இந்த வகுப்பு மற்ற ஆடாகிய “போக்காட்டை” குறிக்கிறார்கள். இவர்கள் தானாக முன் வந்து பலி கொடுக்க விரும்பாதவர்கள். அதனிமித்தம் அவர்கள் மணவாட்டி வகுப்பின் அங்கங்களாக எண்ணப்பட முடியாது.

இந்த பாவ நிவாரண பலியை வேத வாக்கியங்கள் காண்பிக்கிறபடியால் நாம் பாவ நிவாரண பலியை நம்புகிறோம். இந்த காரியங்களில் நாம் பங்கு பெறுவோம் என்று வேத வாக்கியங்கள் கூறுவதால் நாம் இதில் நம்பிக்கை வைக்கிறோம். இப்படியாக அப்போஸ்தலர் எங்கே கூறுகிறார்? நாம் அதற்கு பதிலளிக்கிறோம். அப்போஸ்தலர் நம்மை “கர்த்தரின் ஆடு” என்று குறிப்பிட்டு அவர் கூறுகிறதாவது: “ஆகையால், நாம் அவருடைய நிந்தையை சுமந்து பாளையத்துக்கு புறம்பே அவரிடத்திற்கு புறப்பட்டு போகக்கூடவோம்.” மேலும் அப்போஸ்தலர் எந்த மிருகங்களுடைய இரத்தம் பாவங்களினிமித்தமாக மகா பரிசுத்த ஸ்தலத்துக்கு பிரதான ஆசாரியனால் கொண்டு போகப்படுகிறதோ, அந்த மிருகங்களின் உடல்கள் பாளையத்துக்கு புறம்பே சுட்டெரிக்கப்படும் என்று கூறுகிறார். (எபிரேயர் 13:11-13) இவை எந்த மிருகங்கள்? இரண்டு மட்டுமே. காளையும் கர்த்தரின் ஆடு மட்டுமே. நாம் இந்த ஆட்டினால் குறிப்பிடப்படுகிறோம். “ஆகையால் நாம் அவரோடு கூட பாளையத்துக்கு புறம்பே செல்லுவோம்.” காளைக்கு செய்யப்பட்டது அனைத்தும் கர்த்தரின் ஆட்டுக்கும் செய்யப்பட்டது. நாம் அவரது அடிச்சுவட்டில் நடப்போமானால் அவரது பலியிலும் நாம் பங்கு பெறுவோமாக. “நாம் அவருடைய நிந்தையை சுமந்து பாளையத்துக்கு புறம்பே அவரிடத்திற்கு போகக்கூடவோம்.” ஏனெனில் “நாம் அவரோடு பாடுபட்டால் அவரோடு கூட ஆளுகை செய்வோம்.” நாம் அனைவரும் சேர்ந்து மகிமையடைவோம். (2தீமோத்தேய 2:11,12)

பாவ நிவாரண பலியில் சபையும் சேருகிறதா?

கர்த்தர், சபையின் அங்கங்களுக்கு அவர்களது பலியை நிறைவேற்றுவதற்கு தேவையான தமது பலியின் புண்ணியத்தை கொடுத்தால் பாவ நிவாரண பலியில் சபையானது எதை கூட்ட முடியும் என்ற கேள்வி கேட்கப்படலாம். “பாவ நிவாரண பலியுடன் சேர்த்தல்” என்ற சொற்றொடருக்கு என்ன கருத்து அடங்கியிருக்கிறது என்பதை பொறுத்தே நமது பதில் இருக்கும். பாவ நிவாரண பலிக்கு எதுவும் தேவைப்படவில்லை. பாவம் செய்த மனிதன் ஆதாம். அவரை இரட்சிப்பதற்காக நமது கர்த்தர் தமது மகிமையை விட்டு விட்டு ஆதாமை மீட்கும்படியாக மனிதனானார். பாவம் செய்த ஒரு பூரண மனிதனுக்காக ஒரு பூரண மனிதனின் ஜீவன் கொடுக்கப்பட்ட போது, அது நிறைவை பெறுகிறது அல்லது அதை வேத வாக்கியங்கள் மீட்கும் பொருளின் விலைக்கிரயம் என்று கூறுகிறது.

“மீட்கும் பொருள்” என்ற இந்த வார்த்தை (1 தீமோத்தேய 2:6) கிரேக்க மொழியில் ஆன்டி லூட்ரான் (Anti Lutron) என்று வருகிறது. அதற்கு சரிசமமான ஒரு விலை. ஒரு ஈடான விலை என்று பொருள். நமது கர்த்தர் மீட்கும் பொருளை கொடுத்ததினிமித்தமாக அதனுடன் எதையும் சேர்க்க வேண்டிய அவசியமில்லை. எதையும் சேர்க்கவும் முடியாது. அது முன்னரே நிறைவடைந்ததால் அதனுடன் எதையும் சேர்க்க முடியாது. ஒரு பொருளின் விலை ஒரு டாலர் என்றால் அதோடு நீங்கள் 25 பென்னியை சேர்த்தால், அதன் விலையில் நீங்கள் எதையும் சேர்க்கப் போவதில்லை. ஏனெனில் அதன் விலை ஒரு டாலர் தான். அதோடு ஒரு டாலரை சேர்த்தால் எந்த விதத்திலும் அதனால் எந்தவித பலனும் இல்லை, அவசியமுமில்லை.

இன்னொரு பொருளில், சபையானது கர்த்தருடன் பங்கு பெறுகிறது. நமது கர்த்தர் உலகத்தின் மீட்கும் பொருளாக மாத்திரமல்ல, அவர் மிகவும் மேலாக உயர்த்தப்பட்டு, தெய்வீக சபாவத்தை பெறுவதற்கு அவர் மரிக்க வேண்டியது அவசியமாக இருந்தது. ஆகையால் அவரது மரணம் இரண்டு காரியங்களுக்கு பலனானது. முதலாவது அது மனுக்குலத்திற்கு மீட்கும் பொருள்; இரண்டாவது, இதனிமித்தம் தான் மகிமையின் பரிசாகிய தெய்வீக சபாவத்தை அடையக்கூடும். அவர் மரணபரியந்தம் கீழ்ப்படியாதிருந்திருந்தால் அவர் எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக உயர்த்தப்பட்டிருக்க மாட்டார்.

அப்போஸ்தலர் கூறுவதாவது: “அவர் மனுஷ ரூபமாய் காணப்பட்டு, மரண பரியந்தம், அதாவது சிலுவையின் மரண பரியந்தமும் கீழ்ப்படிந்தவராகிய, தம்மைத்தாமே தாழ்த்தினார். ஆதலால் தேவன் அவரை எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக உயர்த்தி, எல்லா நாமத்திற்கும் மேலான நாமத்தை தந்தருளினார்.” (பிலிப்பியர் 2:8,9) அவரது மரண பரியந்தம் அவர் உடன்படிக்கைக்கு கீழ்ப்படியாமல் இருந்திருந்தால், உயர்ந்த ஸ்தானத்திற்கு அவர் உயர்த்தப்பட்டிருக்க முடியாது. அவரது பலியின் உடன்படிக்கையை நிறைவேற்ற தவறியிருந்தால் அவரது மகிமையான பரிசை அடைய தவறியிருப்பார். மேலும் மனுக்குலத்திற்கு மீட்கும் பொருளாக இருப்பதிலும் தவறியிருப்பார். ஆனால் அவர் தவறவில்லை. அவர் “பரம அழைப்பின்” பந்தயப் பொருளை, தெய்வீக சபாவத்தை அடைந்து விட்டார்.

எனினும் தேவனுடைய திட்டத்தில், சரீரத்தின் தலையும் சபையின் தலையுமாகிய இயேசுவைப் போல சபையும் ஓர் ஏற்பாட்டில் இருக்கிறது. நாம் தேவனால் முன்னறியப்பட்டிருக்கிறோம் என்று அப்போஸ்தலர் கூறுகிறார். (ரோமர் 8: 28-30; எபேசியர் 1:4,9-12) உங்களையும் என்னையும் அவர் தனித்தனியாக முன்னறியாமல் ஒரு சபையை, ஒரு வகுப்பாரை முன்னறிந்தார். ஆரம்பத்திலிருந்தே அப்படிப்பட்ட ஒரு வகுப்பாரை, ஒரு சபையை கூட்டிச் சேர்க்க அவர் முன்கூட்டியே திட்டமிட்டிருந்தார். இயேசு இந்த காரியங்களை செய்ய வேண்டும் என்பது ஆதியிலிருந்தே தெய்வீக திட்டமாக இருந்தது போல கிறிஸ்துவின் சரீரமாகிய ஒரு சபையை, அவரது அடிச்சுவட்டில் நடக்கவும், அவரோடு மரிக்கவும், தங்கள் சரீரங்களை ஜீவபலியாக ஒப்புக்கொடுக்கவும் தெய்வீக திட்டத்தின் ஒரு பகுதியாக இருக்கிறது. இயேசுவுக்கும் சபைக்கும் வித்தியாசம் என்னவென்றால் அவர் பூரணரும், பரிசுத்தரும், குற்றமற்றவரும், மாசில்லாதவரும் பாவிக்கு விடக்கூடாது என்று விரும்பினார். ஆகையால் அவரது மரணம் மீட்கும் பொருளாக

இருக்க முடிந்தது. இவை அனைத்தும் தேவையாயிருந்தது. அப்படிப்பட்ட பூரணம் நம்மிடம் இல்லை. ஆகையால் நாம் பலி செலுத்த அனுமதிக்கப்படுவதற்கே அவரது பலியின் புண்ணியம் நமக்கு சாட்டப்பட வேண்டும். அப்பொழுது தான் நமது பலி கர்த்தரின் பலிபீடத்தில் பிரியமானதாக இருக்கும்.

பிறகு இந்த பலிகளை பலிபீடத்தில் வைக்கப்படுவதின் நோக்கம் என்ன என்ற கேள்வி எழுகிறது. அப்போஸ்தலர், “அப்படியிருக்க சகோதரரே, நீங்கள் உங்க சாரங்களை பரிசுத்தமும் தேவனுக்கு பிரியமுமான ஜீவபலியாக ஒப்புக் கொடுக்க வேண்டும் என்று, தேவனுடைய இரக்கங்களை முன்னிட்டு உங்களை வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன்; இதுவே நீங்கள் செய்யத்தக்க புத்தியுள்ள ஆராதனை” என்று கூறுவது போல, சபையும் அதன் கர்த்தருடன் கூட ஏன் பலிபீடத்தில் இருக்கிறது. கிறிஸ்துவின் பலியே அகில உலகத்தின் பாவத்திற்கும் போதுமான மீட்கும் பொருளாக இருக்கும் போது தேவன் நம்மை ஏன் கிறிஸ்துவுடன் ஜீவ பலியாக அழைக்கிறார்? பிதாவானவர், கிறிஸ்துவின் மகிமையில் பங்கு பெறத்தக்கதாக, நம்மை உள்ளே வந்து கிறிஸ்துவின் பாடுகளில் பங்கு பெற வேண்டும் என்று அழைக்கிறார். ஏனெனில் “அவரோடு கூட பாடுகளை சகித்தோமானால் அவரோடு ஆளுகை செய்வோம்.” “அவரோடு கூட மரித்தோமானால் அவரோடு கூட பிழைத்தும் இருப்போம்.”

நமது கர்த்தர் பலி கொடுக்க அழைக்கப்பட்டது போல, சபையும் அழைக்கப்படுகிறது. அவர் பாத்திரமாக காணப்பட்டால், பிதாவானவரின் உயர்ந்த அங்கீகாரத்தை பெற்றால், அவர் பிதாவிடம் முன்னிருந்த மகிமைகளை விட்டுவிட்டு, தேவன் விரும்பினவைகளை வல்லமையோடு செய்ய வேண்டும். அப்படிச் செய்வதின் மூலமே வைக்கப்பட்டிருக்கிற பரிசை பெற முடியும். சவிசேஷ யுகத்தில் அவருடன் உடன்படிக்கைக்குள் வரும்படி சபையானது அழைக்கப்படுகிறது. சுபாவத்தின்படி பாவிக்கலாகவும், மற்றவர்களைப் போல கோபாக்கினையின் பிள்ளைகளாகவும் இருந்த நம்மை அவருடைய புண்ணியத்தினால் நீதிமான்களாக்கி, அவருடைய பாடுகளிலும் அவரது பலியிலும் பங்கும் பெறும்படி செய்திருக்கிறார்.

இவைகளினால் என்ன பலன்? ஏன் இது செய்யப்பட வேண்டும்? அவரோடு கூட ஆவிக்குரிய தளத்தில் இருக்க அது ஒன்று தான் வழி. நாம் மாம்சீக சுபாவத்தை தக்க வைத்துக் கொண்டால் பரலோகத்தை அடைய முடியாது. பலியின் வகுப்பில் இல்லாத யாரும் பரலோகத்துக்கு செல்லவே முடியாது. பரத்திலிருந்து ஜெனிப்பிக்கப்படாதவர்கள் பரலோக ஆசீர்வாதத்தில் பங்கு பெற முடியாது. அவர்களுக்கு ஏதாவது கிடைக்குமானால், அது பூமிக்குரிய ஆசீர்வாதமாகத் தான் இருக்கும். அவர்கள் தங்களது பூமிக்குரிய சுபாவத்தை வைத்துக்கொண்டு, ஏற்ற காலத்தில் பூரணமடைவார்கள். ஆனால் கிறிஸ்துவின் மணவாட்டியாக ஆகும்படி இப்பொழுது அழைக்கப்படுகிறவர்கள் அவரது பலியிலும் இணையும்படி அழைக்கப்படுகிறார்கள். நமது கர்த்தர் தமது பூமிக்குரிய சுபாவத்தையும் அதன் உரிமைகளையும் பலியிட்டார். இந்த மணவாட்டி வகுப்பில் சேர விரும்புகிறவர்கள் மாம்சம், பூமிக்குரிய சுபாவம் அதன் உரிமைகள் முதலானவைகளை பலியிட வேண்டும். அதன் மூலம் அவர்கள் பரலோக, தெய்வீக சுபாவத்தில் அவருடன் பங்குதாரராக இருப்பார்கள்.